

Η Κρυμμένη Ιστορία του Στίχου Σαράντα - Αριθμός Είκοσι

Η Δεύτερη Ουαί — Μέρος Έβδομο — Ιεζεκιήλ

Jeff Pippenger
2026-07-29

Είναι αποδεκτή βιβλική κατανόηση να ταυτοποιείται ο προφήτης Ιεζεκιήλ ως τριάντα ετών στους εναρκτήριους στίχους του.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐνῶ ἤμην ἀνὰ μέσον τῶν αἰχμαλώτων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ, ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὀράσεις Θεοῦ. Τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ὅπερ ἦν τὸ πέμπτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωαχεὶν, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦλθεν ρητῶς πρὸς Ἰεζεκιήλ τὸν ἱερέα, υἱὸν τοῦ Βουζί, ἐν γῇ Χαλδαίων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ· καὶ ἐκεῖ ἦν ἐπ’ αὐτὸν ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου. Ἰεζεκιήλ 1:1–3.

Ορισμένοι πιστεύουν ότι «το τριακοστό έτος» βασίζεται σε έναν συγκεκριμένο κύκλο ιωβηλαίου, ο οποίος άρχισε με τον βασιλιά Ιωσία και έληξε με το πρώτο εδάφιο του τεσσαρακοστού κεφαλαίου.

Κατά το εικοστό πέμπτο έτος της αιχμαλωσίας μας, στην αρχή του έτους, τη δεκάτη ημέρα του μηνός, κατά το δέκατο τέταρτο έτος αφού επλήγη η πόλις, κατά την αυτήν ημέραν η χείρ του Κυρίου ήτο επ’ εμέ και με έφερε εκεί. Ιεζεκιήλ 40:1.

Οι βιβλικοί χρονολόγοι χρονολογούν το πρώτο εδάφιο του τεσσαρακοστού κεφαλαίου είτε στις 28 Απριλίου είτε στις 22 Οκτωβρίου του 573 π.Χ. Όλοι οι προφίτες προσδιορίζουν τις έσχατες ημέρες, επομένως η φθινοπωρινή ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 573 π.Χ. αποτελεί την ωμέγα ημερομηνία μιας γραμμής που άρχισε πενήντα έτη νωρίτερα σε αυτό που αποκαλείται «το Μεγάλο Πάσχα του Ιωσία», στις 5 Μαΐου 622 π.Χ.

Ο αριθμός τριάντα είναι σύμβολο των ιερέων, οι οποίοι έπρεπε να είναι τριάντα ετών όταν άρχιζαν να υπηρετούν. Είτε το εδάφιο ένα έως τρία του Ιεζεκιήλ 1 προσδιορίζει την ηλικία του Ιεζεκιήλ ως τριάντα ετών, είτε απλώς τον παρουσιάζει συμβολικά ως ιερέα, θα εικονιζόταν επίσης ως τριάντα ετών. Εάν τα τριάντα έτη του εδαφίου 1 είναι, όπως πιστεύουν άλλοι, αναφορά στο τριακοστό έτος από το Μεγάλο Πάσχα του Ιωσία το 622 π.Χ., οι προφητικές συνεπαγωγές παραμένουν οι ίδιες.

Ο Ιωσίας σημαίνει «θεμέλιο», και το Μεγάλο Πάσχα του άρχισε μια περίοδο ιωβηλαίου που έληξε στις 22 Οκτωβρίου, κατά την Ημέρα του Εξιλασμού, το 573 π.Χ. Η «γραμμή του ιωβηλαίου» από τον Ιωσία έως τις 22 Οκτωβρίου ευθυγραμμίζεται με την ιστορία του 1840 έως το 1844. Τα θεμέλια του 1840 αντιπροσωπεύθηκαν από τον βασιλιά Ιωσία και επίσης από τον Josiah Litch. Η 22α Οκτωβρίου αντιπροσωπεύθηκε από το κέρασ της ιωβηλαίας σάλπιγγας που ηχούσε μαζί με το κέρασ της Ημέρας του Εξιλασμού.

Και θέλεις αριθμήσει εις σεαυτὸν ἐπτὰ σάββατα ἐτῶν, ἐπτάκις ἐπτὰ ἐτη· και το διάστημα των ἐπτὰ σαββάτων των ἐτῶν θέλει εἶσθαι εις σε τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτη. Τότε θέλεις κάμει να

ηχήσει η σάλπιγγα του ιωβηλαίου τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός· κατά την ημέραν του εξιλασμού θέλετε κάμει τη σάλπιγγα να ηχήσει εις πάσαν την γην σας. Λευιτικόν 25:8, 9.

Ο Ιεζεκιήλ τοποθετείται εντός της γραμμής του Ιωβηλαίου από τον βασιλέα Ιωσία έως την 22α Οκτωβρίου, μια γραμμή η οποία αντιπροσωπεύει τον πρώτο και τον δεύτερο άγγελο του δεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως από το 1840 έως το 1844. Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει τους Μιλλερίτες του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου και τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες του τρίτου αγγέλου. Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει την ιερωσύνη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, αλλά το πρωταρχικό προφητικό του γνώρισμα είναι ότι είναι προφήτης.

Προφήτης, Ιερέας και Βασιλιάς

Υπάρχουν τρεις βιβλικοί χαρακτήρες που άρχισαν να υπηρετούν σε ηλικία τριάντα ετών. Μαζί με τον Ιεζεκιήλ ήταν ο Δαβίδ και ο Ιωσήφ. Επειδή όλοι τους άρχισαν να υπηρετούν στην ηλικία των τριάντα ετών, είναι όλοι ιερείς. Ο Δαβίδ είναι σύμβολο του βασιλέως, ο Ιωσήφ είναι ο ιερέας και ο Ιεζεκιήλ είναι ο προφήτης μέσα στην τριπλή βασιλεία της δόξης, η οποία αποτελείται από έναν προφήτη, έναν ιερέα και έναν βασιλέα.

Ωστόσο, όπως κι αν εφαρμόσουμε τον προφήτη Ιεζεκιήλ ως σύμβολο, αυτός είναι ιερέας· και όταν εφαρμόζεται στη γραμμή του ιωβηλαίου από τον Ιωσία έως την 22α Οκτωβρίου, ο Ιεζεκιήλ είναι ιερέας ο οποίος θα αντιπροσώπευε έναν ιερέα στον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όπως προτυπώνεται από την ιστορία του 1840 έως το 1844 και του βασιλιά Ιωσία έως την 22α Οκτωβρίου, 573 π.Χ.

Είκοσι δύο

Η Βίβλος καθιστά σαφές ότι ο Ιεζεκιήλ διακόνησε επί είκοσι δύο έτη. Το «είκοσι δύο» είναι σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι αποτελούν το λάβαρο της Θεότητας ενωμένης με την ανθρωπότητα. Στην ιστορία που παριστάνεται από το Πάσχα του Ιωσία έως τον εορτασμό του Ιωβηλαίου της 22ας Οκτωβρίου του τεσσαρακοστού κεφαλαίου, το Πάσχα του Ιωσία προτυποποιούσε το έργο του Josiah Litch κατά το 1838 και 1840. Το έργο εκείνο συνίστατο στην έκθεση των χρονικών προφητειών του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο. Τώρα μπορεί να γίνει αντιληπτό ότι η προφητεία του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο είναι πολύ ευρύτερη από όσο αναγνώρισαν οι πρωτοπόροι.

Ο Ιεζεκιήλ, ως βιβλικός προφήτης, προσδιορίζει στα γραπτά του περισσότερες συγκεκριμένες χρονολογίες από κάθε άλλον βιβλικό συγγραφέα.

Ο Ιεζεκιήλ αποτελεί το ωμέγα της αρχής κατά την οποία μία ημέρα ισοδυναμεί με ένα έτος στη βιβλική προφητεία. Στο βιβλίο των Αριθμών, η άλφα μνεία της αρχής ημέρα-έτος παριστάνεται κατά την πρώτη αποστασία στην Κάδης, η οποία επέφερε σαράντα έτη περιπλάνησης στην έρημο. Η τελευταία, ή ωμέγα, αποστασία παριστάνεται από τον Ιεζεκιήλ στο τέταρτο κεφάλαιο, καθώς η Ιερουσαλήμ καταστρέφεται.

Άλφα

Κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, καθ’ ὧς κατασκοπεύσατε τὴν γῆν, σαράκοντα ἡμέρας, μίαν ἡμέραν διὰ ἓν ἔτος, θέλετε βαστάσει τὰς ἀνομίας σας σαράκοντα ἔτη, καὶ θέλετε γνωρίσει τὴν ἀθέτησίν μου. Ἐγὼ ὁ Κύριος ἐλάλησα· βεβαίως θέλω κάμει τοῦτο εἰς πᾶσαν ταύτην τὴν πονηρὰν συναγωγὴν, τοὺς συνηγμένους ἐναντίον μου· ἐν ταύτῃ τῇ ἐρήμῳ θέλουσι καταναλωθῇ, καὶ ἐκεῖ θέλουσιν ἀποθάνει. Ἀριθμοὶ 14:34, 35.

Ωμέγα

Κείσου και εσύ ἐπὶ τὴν ἀριστεράν σου πλευράν και θέσε ἐπ’ αὐτῆς τὴν ἀνομίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ· κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, καθ’ ὧς θέλεις κείσθαι ἐπ’ αὐτῆς, θέλεις βαστάσει τὴν ἀνομίαν αὐτῶν. Διότι ἐγὼ ἐπέθεσα ἐπὶ σε τα ἔτη τῆς ἀνομίας αὐτῶν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, τριακοσίας ἐνενήκοντα ἡμέρας· οὕτω θέλεις βαστάσει τὴν ἀνομίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ὅταν συμπληρώσεις αὐτάς, θέλεις κεισθῇ πάλιν ἐπὶ τὴν δεξιάν σου πλευράν, καὶ θέλεις βαστάσει τὴν ἀνομίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἰούδα τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἡμέραν δι’ ἔτος σε διώρισα. Διὰ τοῦτο θέλεις στρέψει τὸ πρόσωπόν σου πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὁ βραχίων σου θέλει εἶσθαι ἀπογυμνωμένος, καὶ θέλεις προφητεύσει ἐναντίον αὐτῆς. Ἰεζεκιήλ 4:4–7.

Ἡ καταστροφή τῆς Καδῆς καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἄλφα καὶ ὠμέγα ἀποστασία, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν ἀρχὴ ἡμέρα-δι’ ἔτος. Ἡ «ἀρχὴ ἡμέρα-δι’ ἔτος» υπῆρξε ὁ πρωταρχικὸς κανόνας τῶν Μιλλεριτῶν καὶ στὴν ἱστορία ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844, ὅπως προτυπώνεται στὴ γραμμὴ τοῦ Ἰωβηλαίου ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἰωσία ἕως τὴν 22α Οκτωβρίου. Ὁ Ἰεζεκιήλ παραθέτει περισσότερες χρονολογίες ἀπὸ κάθε ἄλλον προφήτη. Μέσα στὴ χρονολόγηση τοῦ Ἰεζεκιήλ, ταυτοποιεῖται ἡ γραμμὴ τοῦ Ἰωβηλαίου, συνδέοντας τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰεζεκιήλ ἄμεσα με τὴν ἱστορία τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἀγγέλου, καὶ κατόπιν με τὴν ἱστορία τοῦ τρίτου ἀγγέλου.

Μαζί με τὴ «γραμμὴ τοῦ Ἰωβηλαίου», ὁ Ἰεζεκιήλ κεῖται ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἐπὶ τριακόσιες ἐνενήντα ἡμέρες, ἔπειτα δε ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς αὐτοῦ ἐπὶ σαράντα ἡμέρες. Τὸ «τετρακόσια τριάντα» εἶναι σύμβολο τῶν παλαιάς καὶ νέας διαθηκῶν, διότι ἡ διαθηκικὴ υπόσχεση πρὸς τὸν Ἀβραμ περὶ τετρακοσίων ἐτῶν αιχμαλωσίας στὴν Αἴγυπτο ἔλαβε τὴ δεύτερη μαρτυρία τῶν τριάκοντα ἐτῶν με τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Μαζί, ὁ Ἀβραμ (ὑστερα Ἀβραάμ) τοῦ «παλαιοῦ» καὶ ὁ Σαούλ (ὑστερα Παῦλος) τοῦ «νέου» συνένωσαν τὶς μαρτυρίες τους, ὥστε νὰ ἐδραιώσουν τὰ τετρακόσια τριάντα ἔτη ὡς σύμβολο τῆς αἰωνίου διαθήκης. «Τριακόσιες ἐνενήντα ἡμέρες» «θέλεις βαστάσει τὴν ἀνομίαν τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ». «Και» «θέλεις βαστάσει τὴν ἀνομίαν τοῦ οἴκου Ἰούδα σαράντα ἡμέρας». Μαζί, ἡ δεξιὰ πλευρά καὶ ἡ ἀριστερὴ πλευρά ἰσοῦνται με τὸν Ἀβραμ καὶ τὸν Παῦλο.

Ἡ διαθήκη βασιζόταν πάντοτε στὴν υπακοή ἢ στὴν ἀνυπακοή—στὴ ζωὴ ἢ στὸν θάνατο. Ἡ ἀρχὴ ἡμέρα-ἔτος στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν ἦταν ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου, καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀναγγέλλθηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο ἀγγελο ὡς τὸ αἰώνιο εὐαγγέλιο. Τὸ «εὐαγγέλιο» εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου, καὶ τὸ δοκιμαστικὸ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου τῆς ἱστορίας τῶν Μιλλεριτῶν τοποθετήθηκε μέσα στο πλαίσιο τῆς ἀρχῆς ὅτι μία ἡμέρα ἰσοδυναμεῖ με ἓν ἔτος. Ἡ πρόβλεψη πού ἔδωσε ἰσχὺ στο μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἦταν ἡ προφητεία τῶν τριακοσίων ἐνενήντα ἐτῶν καὶ δεκαπέντε ἡμερῶν τοῦ δευτέρου ἀλίμονο. Μέσα στις τριακόσιες ἐνενήντα ἡμέρες κατὰ τις οποίες ὁ Ἰεζεκιήλ ἔμεινε πλῆγισμένος ἐπὶ τὴν ἀριστερὴ τοῦ πλευρά, ὑπάρχει μία ἀπεικόνιση τῆς

χρονικής προφητείας των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών του δεύτερου αλίμονο. Απαιτείται προφητική διάκριση για να διαιρεθεί ορθά η προφητεία, αλλά αυτό δεν είναι τίποτε λιγότερο από το συνεχιζόμενο έργο του Λέοντος της φυλής του Ιούδα, το οποίο αποσφραγίζει το μήνυμα της κραυγής του μεσονυκτίου.

Υποστηρίζω ότι ο Ιεζεκιήλ πρέπει να θεωρείται σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, αλλά πρωτίστως σύμβολο του χαρίσματος του Πνεύματος της Προφητείας, είτε αυτό παριστάνεται ως εκδήλωση ενός προφήτη των εσχάτων ημερών είτε ως εκδήλωση του λαού της διαθήκης, ο οποίος κατανοεί την αρχή της μεθοδολογίας «γραμμή επί γραμμή».

Υποστηρίζω ότι το φως του Ιεζεκιήλ επί της προφητείας των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών ευθυγραμμίζεται με τον άνθρωπο με τη βούρτσα για τη σκόνη που ρίχνει τα κοσμήματα στο μεγαλύτερο κιβώτιο.

Υποστηρίζω ότι το φως από τον Ιεζεκιήλ αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του μηνύματος της ακρογωνιαίας λίθου, όταν ο ναός ολοκληρωθεί.

Ο Ιεζεκιήλ βρίσκεται στην 22α Οκτωβρίου, στο πρώτο εδάφιο του τεσσαρακοστού κεφαλαίου, και εκεί δίδεται στον Ιεζεκιήλ τὸ ὄραμα τοῦ μελλοντικοῦ ναοῦ. Ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι ὁ ναὸς τῶν ἐκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, τῶν ὁποίων ὁ Ιεζεκιήλ ἀποτελεῖ σύμβολο αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ. Ἡ ὁμάδα αὐτὴ θὰ ἔχει περάσει δύο δοκιμασίες πρὶν φθάσει στὴν τρίτη καὶ καθοριστικὴ δοκιμασία. Ὁ Ιεζεκιήλ παριστάνεται ὡς λαμβάνων τὸ φῶς τοῦ μέσα στὸν ναό, καὶ ἐπομένως τὸ φῶς ποὺ παράγει ὡς σύμβολο ἀντιπροσωπεύει τὸ φῶς ποὺ ἔρχεται ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἰσέρχεται στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, σὲ ἐναρμόνιση μὲ τὸ δέκατο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ.

Το φως της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστοῦ, που αποσφραγίζεται, αποσφραγίζεται ακριβῶς πριν κλείσει ο καιρὸς της δοκιμασίας.

Και μου λέγει: Μη σφραγίσεις τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· διότι ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον. Ὅστις ἀδικεῖ, ας ἀδικήσῃ ἐτι· καὶ ὅστις εἶναι μεμιασμένος, ας μιανθῇ ἐτι· καὶ ὅστις εἶναι δίκαιος, ας δικαιωθῇ ἐτι· καὶ ὅστις εἶναι ἅγιος, ας ἁγιασθῇ ἐτι. Αποκάλυψις 22:10, 11.

Ο «καιρὸς εἶναι πλησίον» ακριβῶς πριν κλείσει ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας στο εἶδος ἑνδεκα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Αποκάλυψη τοῦ Ιησού Χριστοῦ αποσφραγίζεται κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, διότι «ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον».

Ἡ Αποκάλυψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ τὰ ὅσα πρέπει νὰ γείνωσιν ταχέως· καὶ ἀποστείλας αὐτὴν, ἐφανερώσεν διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ πρὸς τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰωάννην· ὅστις ἐμαρτύρησε περὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ πάντων ὅσα εἶδεν. Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας ταύτης, καὶ φυλάττοντες τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον. Αποκάλυψις 1:1–3.

Ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας γιὰ τὸν Λαοδικεϊκὸ Ἀντβεντισμὸ τῆς Εβδόμης Ἡμέρας λήγει με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, καὶ ὁ Ἀντβεντισμὸς παριστάνεται ὡς ἡ Ἱερουσαλὴμ στο ἑνάτο κεφάλαιο τοῦ

Ιεζεκιήλ. Εκείνοι που στενάζουν και βοούν για τα βδελύγματα που διαπράττονται στη γη και στην εκκλησία λαμβάνουν εκεί τη σφραγίδα. Η σφράγιση λαμβάνει χώρα όταν οι ανατολικοί άνεμοι του Ισλάμ εξοργίζουν τα έθνη, λίγο πριν λήξει η περίοδος της δοκιμασίας. Στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, οι τέσσερις γενεές του Αντβεντισμού ολοκληρώνονται, με την τέταρτη γενεά να συμβολίζεται από τους είκοσι πέντε ηγέτες που προσκυνούν τον ήλιο.

Το όραμα εκείνο δόθηκε συμβολικά μία ημέρα πριν από τον νόμο της Κυριακής, ή ακριβώς πριν από τη λήξη του καιρού της χάριτος, όπως παριστάνεται από το έξι, έξι, έξι.

Και έγινε εν τω έκτω έτει, εν τω έκτω μηνί, την πέμπτην του μηνός, ενώ εγώ εκάθημαι εν τη οικία μου και οι πρεσβύτεροι του Ιούδα εκάθηντο ενώπιόν μου, ότι εκεί έπεσεν επ' εμέ η χειρ Κυρίου του Θεού. Τότε είδον, και ιδού, ομοίωμα ως εμφάνις πυρός· από της εμφανίσεως των οσφύων αυτού και κάτω, πυρ· και από των οσφύων αυτού και άνω, ως εμφάνις λαμπρότητος, ως το χρώμα του ήλεκτρου. Και εξέτεινε μορφήν χειρός και με έλαβε από πλόκαμον της κεφαλής μου· και το πνεύμα με ύψωσε μεταξύ της γης και του ουρανού και με έφερεν εν οράμασι Θεού εις Ιερουσαλήμ, προς την θύραν της εσωτέρας πύλης της βλεπούσης προς βορράν· όπου ήτο η έδρα του ειδώλου της ζηλοτυπίας, του προκαλούντος εις ζηλοτυπίαν. Και ιδού, η δόξα του Θεού του Ισραήλ ήτο εκεί, κατά το όραμα το οποίον είδον εν τη πεδιάδι. Ιεζεκιήλ 8:1-4.

Το όραμα του έκτου έτους, του έκτου μηνός και της πέμπτης ημέρας ήλθε ακριβώς πριν από το «666», σύμβολο του νόμου της Κυριακής, όταν κλείνει η δοκιμαστική περίοδος για τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό. Το όραμα εκείνο ήταν «κατά το όραμα» που ο Ιεζεκιήλ «είδε στην πεδιάδα». Το όραμα που είδε στην πεδιάδα βρίσκεται νωρίτερα, στο τρίτο κεφάλαιο.

Κατόπιν σηκώθηκα και εξήλθα στην πεδιάδα· και ιδού, η δόξα του Κυρίου στεκόταν εκεί, όπως η δόξα που είδα πλησίον του ποταμού Χεβάρ· και έπεσα κατά πρόσωπον. Ιεζεκιήλ 3:23.

Το όραμα της «πεδιάδας», το οποίο ήταν το όραμα του έκτου έτους, του έκτου μήνα και της πέμπτης ημέρας, ήταν το όραμα που ο Ιεζεκιήλ είχε δει νωρίτερα στον ποταμό Χεβάρ.

Και έγινε κατά το τριακοστό έτος, κατά τον τέταρτο μήνα, την πέμπτη ημέρα του μηνός, ενώ ήμουν μεταξύ των αιχμαλώτων πλησίον του ποταμού Χεβάρ, ότι οι ουρανοί άνοιξαν και είδα οράματα Θεού. Ιεζεκιήλ 1:1.

Οι «οράσεις του Θεού» τις οποίες ο Ιεζεκιήλ «είδε» παρά τον ποταμό Χεβάρ, ήταν η όραση της πεδιάδος, η οποία ήταν επίσης η όραση του Ιεζεκιήλ στα κεφάλαια οκτώ έως ένδεκα. Εκείνες οι οράσεις παρουσιάστηκαν στο πλαίσιο του Ιεζεκιήλ που ατενίζει προς το αγιαστήριο, όπου επιτελείται η όραση του κατόπτρου «mirah» του δεκάτου κεφαλαίου. Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει εκείνους που μετέχουν στο προφητικό φως το οποίο ακτινοβολεί από τα Άγια των Αγίων, καθώς η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού φέρεται στο φως ακριβώς πριν από τη λήξη του καιρού της δοκιμασίας.

Όταν εντοπίζουμε τη γραμμή του Ιωβηλαίου του βασιλέως Ιωσία, η οποία αρχίζει με το Πάσχα και λήγει στις 22 Οκτωβρίου, εντοπίζουμε το σύμβολο των εορτών της Άνοιξης και των εορτών του Φθινοπώρου, όπως εκτίθενται στο Λευιτικόν είκοσι τρία. Εκεί οι εορτές της άνοιξης και του

φθινοπώρου παρατίθενται με είκοσι δύο εδάφια η καθεμία, ακριβώς όπως η διακονία του Ιεζεκιήλ διήρκεσε είκοσι δύο έτη. Η τοποθέτηση του Ιεζεκιήλ στο τριακοστό έτος της γραμμής του Ιωβηλαίου επιτρέπει να ευθυγραμμισθεί η γέννηση του Ιεζεκιήλ με την αναζωπύρωση του Ιωσία. Εάν ήταν τριάντα ετών κατά το τριακοστό έτος του κύκλου του Ιωβηλαίου, τότε ο Ιεζεκιήλ θα είχε γεννηθεί κατά τη μεταρρύθμιση του Ιωσία.

Ο Ιεζεκιήλ είναι σύμβολο εκείνων οι οποίοι, διά της πίστεως, εισέρχονται στα Άγια των Αγίων. Αφού εισέλθουν εκεί, βλέπουν τους τροχούς εν μέσω των τροχών, που αντιπροσωπεύουν την πολύπλοκη διαπλοκή των ανθρωπίνων αλληλεπιδράσεων. Όπως και με τον Ιωάννη στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει τους Μιλλερίτες, αλλά ακόμη πιο άμεσα τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η παράλληλη χρονική προφητεία του των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών απεικονίζει την τελική κρίση του Λαοδικειανού Αντβεντισμού με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, και περιλαμβάνει το αίνιγμα του τριάντα οκτώ και του σαράντα.

Περιλαμβάνει τον συμβολισμό τετρακοσίων τριάντα ετών.

Περιλαμβάνει την τετραετή περίοδο που αντιπροσωπεύεται από τα έτη 1333 έως 1337, 1449 έως 1453 και 1840 έως 1844.

Θα αρχίσουμε την εξέταση αυτού του υψίστης σπουδαιότητος θέματος στο επόμενο άρθρο.

«Στα οράματα που δόθηκαν στον Ησαΐα, στον Ιεζεκιήλ και στον Ιωάννη βλέπουμε πόσο στενά συνδέεται ο ουρανός με τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα επάνω στη γη και πόσο μεγάλη είναι η μέριμνα του Θεού για εκείνους που είναι πιστοί σε Αυτόν.» Testimonies, τόμος 5, 753.

«Ο Ίδιος ο Χριστός ήταν ο Κύριος του ναού. Όταν θα τον εγκατέλειπε, η δόξα του θα αποχωρούσε—εκείνη η δόξα που άλλοτε ήταν ορατή στα άγια των αγίων, επάνω από το ιλαστήριο, όπου ο αρχιερέας εισερχόταν μόνο μία φορά τον χρόνο, κατά τη μεγάλη ημέρα του εξιλασμού, με το αίμα του σφαγμένου θύματος (προτυπώνοντας το αίμα του Υιού του Θεού, που χύθηκε για τις αμαρτίες του κόσμου), και το ράντιζε επάνω στο θυσιαστήριο. Αυτή ήταν η Σεκινά, το ορατό περίπτερο του Ιεχωβά.»

«Αυτή ήταν η δόξα που αποκαλύφθηκε στον Ησαΐα, όταν λέγει: “Κατὰ τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως Οζίου εἶδον ἔτι τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἐγέμιζε τὸν ναόν” [Ησαΐας 6:1–8 παρατίθεται].» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1139.

«Το όραμα που δόθηκε στον Ησαΐα απεικονίζει την κατάσταση του λαού του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες. Έχουν το προνόμιο να βλέπουν διά της πίστεως το έργο που προχωρεί στο επουράνιο αγιαστήριο. “Και ηνοίγη ο ναός του Θεού εν τω ουρανῳ, και εφάνη εν τω ναῶ αὐτοῦ η κιβωτός της διαθήκης αὐτοῦ.” Καθώς ατενίζουν διά της πίστεως στα άγια των αγίων και βλέπουν το έργο του Χριστού στο επουράνιο αγιαστήριο, αντιλαμβάνονται ότι είναι λαός ακαθάρτων χειλέων,—λαός του οποίου τα χεῖλη έχουν συχνά λαλήσει ματαιότητα και του οποίου τα χαρίσματα δεν έχουν αγιασθεί και χρησιμοποιηθεί προς δόξαν του Θεού. Δικαιολογημένα μπορούν να απελίζονται όταν αντιπαραβάλλουν τη δική τους αδυναμία και αναξιοότητα προς την καθαρότητα και την ωραιότητα του ενδόξου χαρακτήρα του Χριστού.

Αλλά αν αυτοί, όπως ο Ησαΐας, δεχθούν την εντύπωση που ο Κύριος σκοπεύει να γίνει στην καρδιά, αν ταπεινώσουν τις ψυχές τους ενώπιον του Θεού, υπάρχει ελπίδα γι' αυτούς. Το τόξο της επαγγελίας είναι επάνω από τον θρόνο, και το έργο που έγινε για τον Ησαΐα θα επιτελεσθεί και σε αυτούς. Ο Θεός θα ανταποκριθεί στις δεήσεις που αναβαίνουν από τη συντετριμμένη καρδιά.»

«Ο σκοπός αυτού του μεγάλου και επίσημου έργου του Θεού είναι να συναχθούν τα δεμάτια στην ουράνια αποθήκη· διότι η γη πρόκειται να πληρωθεί με τη δόξα του Κυρίου. Ας μη δειλιάζει, λοιπόν, κανείς, καθώς βλέπει την επικρατούσα πονηρία και ακούει τη γλώσσα που εξέρχεται από ακάθαρτα χείλη. Όταν οι δυνάμεις του σκότους παρατάσσονται εναντίον του λαού του Θεού· όταν ο Σατανάς θα συγκεντρώσει τις δυνάμεις του για την τελευταία μεγάλη σύγκρουση, και η εξουσία του φαίνεται μεγάλη και σχεδόν συντριπτική, η καθαρή θέα της θείας δόξας, του θρόνου υψηλού και επηρμένου, που τοξεύεται από την αψίδα της επαγγελίας, θα δίδει παρηγορία, βεβαίωση και ειρήνη.» Review and Herald, 22 Δεκεμβρίου 1896.

«Στις όχθες του ποταμού Χεβάρ, ο Ιεζεκιήλ είδε ανεμοστρόβιλο που φαινόταν να έρχεται από τον βορρά, “νεφέλη μεγάλη, και πυρ αναδιπλούμενον εν εαυτώ, και φέγγος ήτο κύκλω αυτής, και εκ του μέσου αυτής ως όψις ηλέκτρου”. Πλήθος τροχών, οι οποίοι διατέμονταν μεταξύ τους, κινούνταν από τέσσερα ζώντα όντα. Ψηλά υπεράνω όλων αυτών “ήτο η ομοίωσις θρόνου, ως όψις λίθου σαπφείρου· και επί της ομοιώσεως του θρόνου ήτο ομοίωμα ως όψις ανθρώπου επάνω εις αυτόν”. “Και εφαινετο εν τοις χερουβίμ μορφή χειρός ανθρώπου υποκάτωθεν των πτερυγών αυτών”. Ιεζεκιήλ 1:4, 26· 10:8. Οι τροχοί ήσαν τόσο περίπλοκοι στη διάταξή τους ώστε, με την πρώτη ματιά, έδιναν την εντύπωση συγχύσεως· κι όμως κινούνταν σε τέλεια αρμονία. Ουράνια όντα, στηριζόμενα και καθοδηγούμενα από το χέρι κάτω από τις πτέρυγες των χερουβίμ, ωθούσαν αυτούς τους τροχούς· επάνω από αυτούς, επί του σαπφείρινου θρόνου, ήταν ο Αιώνιος· και ολόγυρα από τον θρόνο υπήρχε ουράνιο τόξο, το έμβλημα του θείου ελέους.»

Καθώς οι τροχοειδείς περιπλοκές τελούσαν υπό την καθοδήγηση της χειρός που ήταν κάτω από τις πτέρυγες των χερουβίμ, έτσι και το περίπλοκο πλέγμα των ανθρωπίνων γεγονότων τελεί υπό θεϊκό έλεγχο. Εν μέσω της έριδος και του θυρύβου των εθνών, Εκείνος που κάθετα υπεράνω των χερουβίμ εξακολουθεί να κατευθύνει τις υποθέσεις της γης.

«Η ιστορία των εθνών, τα οποία το ένα μετά το άλλο κατέλαβαν τον χρόνο και τη θέση που τους είχαν οριστεί, δίνοντας ασυνείδητα μαρτυρία στην αλήθεια της οποίας τα ίδια δεν γνώριζαν το νόημα, μας ομιλεί. Σε κάθε έθνος και σε κάθε άτομο του σήμερα ο Θεός έχει ορίσει μια θέση στο μεγάλο Του σχέδιο. Σήμερα άνθρωποι και έθνη μετρώνται με το νήμα της στάθμης στο χέρι Εκείνου που δεν σφάλει. Όλοι, με τη δική τους επιλογή, καθορίζουν το πεπρωμένο τους, και ο Θεός κατευθύνει τα πάντα προς εκπλήρωση των σκοπών Του.

«Η ιστορία την οποία ο μέγας ΕΓΩ ΕΙΜΙ έχει χαράξει στον λόγο Του, ενώνοντας κρίκο με κρίκο στην προφητική αλυσίδα, από την αιωνιότητα του παρελθόντος έως την αιωνιότητα του μέλλοντος, μας λέγει πού βρισκόμαστε σήμερα στην πορεία των αιώνων και τι μπορεί να αναμένεται στον χρόνο που έρχεται. Όλα όσα η προφητεία έχει προείπει ότι θα συμβούν, έως την παρούσα στιγμή, έχουν καταγραφεί στις σελίδες της ιστορίας, και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι όλα όσα μέλλουν ακόμη να έλθουν θα εκπληρωθούν κατά την τάξη τους.»

Education, 178.